

Tanker mellem to lejre

AF REX SHILUNGU

Det var faktisk en fejl, vi begik på sidste års lejr, at vi ikke fik tid til at lave evalueringsskemaer, som vi plejer.

I alt fald er det altid interessant og udviklende for arrangørgruppen at få nogle fingerpeg fra lejrdelegerne om, hvad der har været af henholdsvis godt og skidt, så man måske kan få gode og konstruktive idéer til forbedringer. Så jeg synes næsten, disse skemaer burde deles ud til folk igen på den kommende lejr.

Skemaerne plejer også at inspirere mig til at skrive en mindre roman på baggrund af folks meldinger og krydret med mine personlige kommentarer. Sådant én bliver der altså ikke at fornøje jer med i år – men helt at slippe for mine betragtninger kommer I nu ikke til.

For hér ved starten af det nye år og lige midt imellem to lejre kan man næsten ikke andet end fryde sig over, at sommerlejren på forunderlig vis stadig viser sig at være levedygtig nu på 23. år – og dét på trods af både udskiftninger af "personale" i årenes løb og neddroinger af nogle arrangørers mange ansvarsområder såvel som omrokeringer i

arrangør-flokken fra ét område til et andet på lejren.

Selve grundidéen med at bygge en afrikansk landsby op og leve i den i en uge og pille den ned igen er åbenbart så bæredygtig, at den i en god blanding af gamle traditioner og nye tiltag kan gentages år efter år, også selv om det ikke nødvendigvis er de samme folk, der vender tilbage hvert eneste år. Blandingen af gamle veteraner og nysgerrige nye gør hvert års lejr til en ny og livgivende oplevelse.

Og når man så fylder landsbyen op med forskellige former for afrikansk kultur med undervisning og samspil/-dans, hvor der er plads til både de vildt dygtige og til de totale begyndere, ja, så har man altså en unik form for kulturformidling.

I årenes løb har også lejrens helt specielle form for "styret anarki" udviklet sig – en slags utopisk samfund, der kun varer en uge hvert år! Det er da forunderligt, ikke?

Gennem daglige fællesmøder og "personalemøder" bliver en masse praktiske ting snakket igennem – og beslutninger bliver taget om stort og småt. Tænk, det kan lade sig gøre at styre og servicere så stor en flok ved at inddrage folk og give dem

arbejdsopgaver. Glæden ved at arbejde for det fælles bedste er virkelig én af lejrens helt store styrker.

Vigtigt er det også at slå fast, at lejren i bund og grund ikke kan lade sig gøre uden rå arbejdskraft. De primitive forhold og de mange deltagere giver et helt utroligt stort slid for mange af arrangørerne. Vi skal derfor altid huske på, at lejren nok bliver lavet for at udveksle kultur, men hertil hører altså også en masse praktiske opgaver. Dem skal vi blive ved med at være rigtig gode til at dele – ja, faktisk blive endnu bedre til det.

Opbygningen af lejren og selve lejren går altid som en leg, hvorimod de 3-4 dages baglejr er en

helt anden og noget mere "hard-core" oplevelse end den herlige lejr med liv og glade dage. Pludselig er der kun en 10-15 stykker tilbage – og dem tynder det også hurtigt ud i. Så en opfordring fra mig herfra kunne være, at nogle flere havde tid og lyst til at blive hængende på baglejren – også fra de andre sektioner end pladsmændene.

Med disse spredte tanker om Utamaduni-lejrens kvaliteter og hvad der kan gøres for at den lever videre - der endte med en direkte opfordring om at stå mere sammen om baglejren – vil jeg slutte for denne gang

Jeg glæder mig allerede til at møde jer igen i uge 30!

(Foto: © Dora Jacobsen)